Tentokrát oba uveřejněné příspěvky kromě loňského ročníku **Trapsavce** zjevně nic nespojuje. Pokud poezie má zanechat v člověku nějaký pocit je báseň
Jsem zloděj času
dobrým příkladem. Následující
Hon na falešnýho mnicha
je jednak důkazem toho, že i když jste v organizačním štábu Trapsavce můžete se soutěže zúčastnit a jednak to samozřejmě vzhledem k anonymitě bodování nezaručuje žádnou protekci. Oba příspěvky patří mezi nevítězné z loňského Trapsavce.
Příjemné čtení Belmondo ***Jsem zloděj času***

Pluji černou galaxií
překračuji zemský práh
hlídám křehkost opuncií
zvažuji čas na vahách.

V čase sváru střežím krásu
v čase hříchu mívám strach
dotýkám se tvého hlasu
kradu horám sněžný prach.

Renata Přikrylová
Hon na falešnýho mnicha

„Na Dobříně straší," vyhrknul na nás kamarád Pařez, sotva se objevil ve dveřích hospůdky U Orla, kde jsme se sešli kvůli vyřešení další životně důležitý otázky pro budoucnost naší osady. Co s nadcházejícím víkendem?
„Ahoj, taky tě rád vidím," důrazně pozdravil Burák.
„Jo, ahoj!"
„Ve věži co?" nadhodil Many a vesele se ksichtil.
„Já nevím, jestli ve věži," nechytal se Pařez, „prostě na hradě a v jeho okolí straší."
„Jo, jo, když jsi na hradě, tak ti straší ve věži," neodpustil jsem si i já přidat rejpnutí.
„Vy jste hloupí jako první lidi," zatvářil se dotčeně, „prej tam v okolí viděli zakuklenýho mnicha, kterej tam obchází. Říkal mi to Wattík, viděli ho minulej víkend, když tam byli na vandru."
„Když ty taky skočíš na každej špek, co ti někdo předhodí," povzdychnul si Burák.
Jenže Pařez se nedal a tak bylo rozhodnuto jet se na ducha podívat, a když se to povede, rovnou ho chytit a potrestat tak, jak se odjakživa podobní vtipálci trestají. Aspoň jsme nemuseli dlouho vymejšlet, kam vyrazit.
Sobotní ráno nás zastihlo vysoko proti proudu Zmijovky. Moudře jsme usoudili, že lovit duchy za dne je nesmysl a že se radši courneme utěšeným údolím potoka tak, abysme byli před setměním pod hradem. Plán zatím celkem vycházel, bylo něco kolem čtvrtý, když jsme se blížili ke Starý hájovně, kousek pod Oválným Tvrzištěm. Obrázek jako od Lady. Bíle natřená hájovna, za oknem kytky, na zápraží se mírumilovně rozvaloval nějakej loveckej pes, na plotě se vyhřejvala kočka a k dovršení kýčovitosti se v sadu za hájovnou popásala srna. Ale to nebylo všechno. Na zahradě věšela prádlo nádherná holka. Dlouhý kaštanový vlasy, lehounký letní šaty, který se ani nesnažily maskovat anticky dokonalý tělo pod nima, nad něžným nosíkem mandlový oči. Radost spočinout pohledem.

„Ahoj slečno!“ vejsknul nadšením Many a Burák ustrnul s přiblble chlípným výrazem na tváři.
„Ahoj kluci!“ zamávala na nás a zamrkala tak, že její dlouhatánský řasy udělaly průvan.
„Slečno, přidejte se k nám!“ žadonil Many.
„Kam máte namířeno?“
„Jdeme na hrad, honit strašidla,“ pochlubil jsem se.
„Tak mi pak jedno přineste. Nemůžu s váma, mám práci, a vůbec, kdo ví, co jste zač, mohli byste na mě být oškliví, s cizíma po lesích nechodím.“
„Jakej já jsem cizej? Já jsem Many,“ halekal a blejskal pleší, která mu tím pohledem celá zvhla.
„Mámení pekelný, ženská, jdeme dál!“ zavelel Burák.
„Pařeze, budíček!“ štouchnul jsem do pořád ještě kamennýho kamaráda, „kdyby tě tak viděla Betty, to by byla držková.“
Zmínka ho jeho milovaný polovičce způsobila, že se s trhnutím probral a s nesmírně zarmouceným výrazem se vydal na další cestu. Many ještě váhal, ale jenom do okamžiku, kdy z hájovny vyšel na zápraží velikej fousatej hajnej se značně nevrlým výrazem. Nazlobeně nás pozoroval a i doposud klidně ležící pes vstal, vycenil zuby a zavrčel. Viditelně jsme se ani jednomu z nich nelíbili. Mazali jsme pryč.
Už nám hořel oheň a na něm bublalo něco budoucích dobrot, když se za náma ozvalo zlověstný zapraskání. Vyskočili jsme, ale ukázalo se, že je to jenom nefalšovaná venkovská babky v šátku a s bandaskou plnou borůvek.
„Dobrý den!“
„Dobrej večír chlapci, pěkně vám to voní.“
„Dáte si s náma?“ nabídli jsme zdvořile.
„Ne děkuju, na taková jídla už nemám žaludek, stejně už jdu domů a tam mám navařína. Jste hodní. Ale na noc byste tady tábořit neměli, dějou se teď v okolí divný věci.“
„Už jsme něco slyšeli. Ale to jsou jenom pohádky.“
„No nevím, chlapci, lidi říkají, že mnich tady už zase chodí.“
„Zase?“ zpozorněl Burák, „ono už se to někdy dělo?“
„Jo, jo, moje bába ho tady viděla. Povídá se, že je to duch jednoho mladého mnicha, co se kdysi zamiloval do krásné dívky. Vyhodili ho za to z kláštera, opat ho proklel a nakonec ho zastřelil dívčin otec, který tady býval hajným. Ale je to už skoro tři sta let. Jak říkám chlapci, radši se najezte a na noc jděte jinam.“
Babka si přehodila bandasku do druhý ruky a pomalu odcházela po cestě k vesnici.
Počkali jsme, až zmizí za lesem a šli si vybalit věci. Přece se nebudeme bát bubáků! Smrákalo se.
Když jsme dojedli, měl den na kahánku. Dole v údolí kolem nás byla už skoro tma a nad náma se vypínala pro tmavnoucímu nebi silueta hradu Dobřín.
„Hele, vidíte to,“ vyjeknul najednou Pařez.
Nahoře, pod hradbama se pohybovala postava v bílém. Pokud jsme to mohli na tu dálku rozpoznat, ženská postava.“
„Co je to za pořádky?“ rozčiloval se Many, „tady má strašit mnich a ne Bílá paní! Jak si to ti duchové představujou?“
Pařez na nic nečekal a rozběhl se k hradu.
„Je fuč, zmizela mi v lese za hradem,“ hlásil po návratu.
Bylo kolem půlnoci, když se na pěšině, která hrad obchází kolem dokola, objevilo světlo. Nezdálo se, že by to byla baterka, spíš nějaká svíčka, nebo petrolejka. Pomalu se to blížilo k nám. Blížilo, ale nedošlo. Minulo nás to ve vzdálenosti dvacet metrů a zase se to vzdalovalo.

Horko těžko jsme ve stínech noci a mihotavý záři rozpoznali postavu v mnišský kutně, s kápí na hlavě, která držela v natažený ruce lampu. Zdálo se, že si nás buď nevšimla anebo ji vůbec nezajímáme.
„Hej, člověče, co jsi zač?“ poslal za ní přiškrceným hlasem dotaz Burák. Žádná reakce.
„Jdeme se za ním podívat?“ zeptal jsem se.
„Tady je někdo vtipálek,“ prohlásil Many, když se vzpamatoval ze šoku, „aby nedostal na budku.“
Vydali jsme se s baterkama směrem, kterým postava zmizela, ale už jsme nikoho neviděli. Vrátili jsme se k ohni.
„To by mě zajímalo, co je to za pošuka,“ ozval se těsně před spaním Burák, „nepostavíme radši hlídky?“
„Na duchy nevěřím, ale rozhodně bych byl pro, může to bejt blázen a kdoví, co se mu v palici vylíhne,“ souhlasil jsem.
Ujednáno. Losovali jsme a na mě vyšla mezi čtvrtou a pátou ráno. No nazdar, nejhlubší spánek a největší kosa.
Nad lesem už šíralo, když mě z poklimbávání u ohně vytrhly vzdálený zvuky. Nějakej praskot větví, snad i křik, rozeznával jsem hodně hlubokej hlas. Zdálo se, že se blíží a já už se skoro zvedal, že půjdu radši vzbudit ostatní, když se ozval výstřel. V tichým lese, kdy svítání ještě nestačilo probudit ptáky, mi připadalo, že to bylo hned vedle nás.
„Vstávejte, někdo tady střílí!“ lomcoval jsem kamarádama.
Ještě se ani nestačili vysoukat ze tepla spacáků, když se ze svahu za potokem zřítilo něco hodně podobnýho obrovskýmu rotujícímu netopýrovi, a s mohutným šplouchnutím sebou to plácl právě do nejhlubší tůně vedle lávky. Šli jsme se na to podívat. Byla tam tma a dřív, než jsme se mohli vrátit pro baterky, objevila se na cestě za potokem hrozivá postava se psem. Zase ten velikej fousatej hajnej.
„Co tady děláte?“ zahučel na nás hlubokým a dunivým hlasem. Poznal jsem, že to byl on, kdo předtím v lese tak řval.
„My tady táboříme pod hradem a probudilo nás, jak tady někdo střílel,“ vysvětlil Pařez.
„To jsem byl já!“ odtušil, „neviděli jste tu nějakýho blázna, co se převlíká za mnicha?“
Rozpačitě jsme mlčeli, nevěděli jsme, jestli s pravdou ven nebo ne, báli jsme se, že zase spustí palbu.
„Někdo takovej utíkal stezkou kolem hradu,“ rozhodnul se konečně Burák.
Hajnej přeběhnul lávku a dotáhnul psa na stezku. Ten tam pravděpodobně zvětřil stopu mnicha, která tam zbyla od půlnoci, jak tam kolem nás prošel. Poklusem zmizeli. Posvítili jsme do tůně. Nešťastníka jsme našli viset za kořeny pod lávkou. Vytáhli jsme ho ven. Byl úplně promoklej, sutana na něm visela jak splihlej hadr. Klepal se zimou, kouřilo se z něj, rty úplně promodralý. Stáhli jsme to z něj. Převlek měl dokonalej, pod hnědým hábitem měl nějakou bílou noční košili a pod ní byl naostro. Posadili jsme ho k ohni a zabalili do spacáku a celt. Mokrý hadry jsme přehodili přes šnůru na oheň.
„Co tady blbneš?“ vyjel na něj Burák.
„To, to, bylo o fous! Ten hajnej je blázen,“ jektal zubama mnich.
„Nejsi spíš blázen ty? Běhat tady v noci po lesích a strašit lidi?“
„Ale on po mě střílel!“ bránil se zoufale.
„Nejsi raněnej?“ zeptal se Pařez, kterej prohlížel jeho hábit, „podívej, trefil se,“ ukazoval souhvězdí dírek po brokách na jeho cípu.
Mnich se vymotal ze zábalu a prohlížel svý hubený a bledý tělo.

„Ne, ne-jsem," koktal, zřetelně v šoku.
„Proč to děláš," opakoval otázku Burák.
„Kvůli Bětce!"
„Jaký?"
„Hajnýho dceři Alžbětě, kdybyste ji viděli, je nádherná, ale její fotr mě nemá rád, lidi z vesnice mu naprášili, že nás viděli spolu a on nás několikrát načapal. Tak jsem tady začal strašit, jednak abych jim to trochu vrátil a taky, aby se v noci neodvažovali vylejzat z baráků."
„My ji viděli," vydechnul Pařez zasněně a pohled mu zvlhnul.
„Kvůli tý to chápu," připustil Many, „i když ti závidím."
„No jo. Scházeli jsme se v jednom seníku a nějakou dobu to procházelo. Ale zrovna dneska, když už jsme skoro byli v nejlepším, nás její fotr zase našel."
„Asi jsme Bětku viděli, když za tebou večer šla, měla takový bílý šaty, co? Nahoře, kolem hradu."
„Nádherně průsvitný šaty," pookřál při tý vzpomínce mnich.
„Tak proto jsi byl pod tím převlekem naostro, co? Něco mi říká, že budeš muset vymyslet nějakej jinej fígl," podotknul jsem, „tenhle ti zjevně přestal fungovat."
„Nechápu to, používám ho na dcery zdejších hajnejch už tři sta let a vždycky to zabíralo," povzdechnul.
„Áááá," protáhnul Burák a nazlobeně se na něj podíval, „pánovi už otrnulo a zase si z nás dělá srandičky, co?"
Odpovědi se už nedočkal, protože právě v tom okamžiku se slunce vyhouplo nad les a s prvníma jeho paprskama postava u ohně začala blednout a průsvitnět, až zmizela úplně. Stejně tak se vytratil i jeho mnišskej převlek ze šňůry nad ohněm.

Jan Frána - Hafran